

EL BE NÉGRE

SETMANARI SATÍRIC.

El nostre mal no vol Ventoses!

Any II - Núm. 51

Barcelona, 19 de gener de 1932

Preu: 20 cèntims

LA GUERRA VACHI-TAXISTA

S'han trencat les hostilitats entre les forces dels Taxistes no vachieritzats i les de la Confederació de Taxistes Desorganitzats.

QUE PASSARA?

Aribau-Diagonal, 15. — Circula amb molta insistència el rumor que la guerra vachi-taxista entrarà demà en un període de gran activitat. Sembla que els taxistes no-vachieritzats estan decidits a presentar batalla franca, per la qual cosa han decidit equipar les seves màquines de guerra amb l'armament més temible que es coneix: les calques i els distintius que han perpetuat a través dels segles el nom gloriós del famosíssim rei d'Israel David. — *Corresponsal especial.*

JA HI SOM!

Plaça de la República, 15. — El generalíssim Vachier, assabentat que demà les forces enemigues estan disposades a jugar-se el tot per tot, han circulat les severíssimes instruccions que han de decidir a favor de la Confederació de Taxistes Desorganitzats la lluita inhumana i incivil entre els diversos industrials que procuren arriuar-se amb això que n'hi ha que en diuen el negoci dels taxis.

Sembla que hi ha sis mil urbans d'uniforme i de la secreta, que s'han juramentat a fer els possibles i els impossibles per tal que el secretari particular del generalíssim Vachier no es quedi sense el càrrec de president de la Confederació de Taxistes Desorganitzats, que tanta il·lusió li fa. — *Corresponsal no especial.*

CAP AL SACRIFICI

Aribau-Diagonal, 16. — Al quartel general de l'exèrcit del rei David, ha comparegut un advocat portant un paper del jutge, mitjançant el qual els altruistes guerrillers de l'exèrcit de taxistes no-vachieritzats queden autoritzats per a sortir a exposar-se a ésser blanc de les ives dels irats desorganitzats.

Això succeeix a la una, i a dos quarts de dues en punt han sortit dos-cents cotxes proveïts de les famoses calques i els no menys famosos distintius.

Lur esperit de sacrifici ha estat molt elogiat pels que han contemplat la sortida. — *Atlante.*

COMENCEN LES HOSTILITATS

València-Passeig de Gràcia, 16. — A dos quarts de dues i dos minuts i mig, un guerriller

de l'exèrcit dels no-vachieritzats ha estat assaltat per l'enemic, i hi ha hagut una tremadissa de vidres capaç de fer tornar optimista al lampista més sense feina del món.

El pobre no-vachieritzat ha sofert una derrota aplaudidora, i ha quedat de cos present, de panxa enlaire. Això ha motivat l'energica intervenció d'un urbà, que ha pres el número del cotxe i se n'ha emportat el xofer al quartel·lillo, per haver intercepat el trànsit, infringint d'aquesta manera les ordenances municipals. — *United Press.*

RUMOR NO CONFIRMAT

Plaça de Catalunya, 16. — A l'hora que telèfon no he pogut obtenir encara confirmació del rumor que circulava segons el qual el director general de la Telefònica es volia posar a favor dels no-vachieritzats, si el generalíssim Vachier seguia abusant del telèfon de les tropes de la Confederació de Taxistes Desorganitzats, perjudicant d'aquesta manera els alts interessos de la desgraciada i pobreta companyia. — *Havas.*

LOOABLE GEST D'UN GUARDIA URBA

Clot, 16. — És objecte de tota mena de comentaris favorables l'alt exemple de disciplina que ha donat un guardia urbà el nom del qual no he pogut esbrinar.

El fet ha estat com segueix: Un desgraciat sentinella dels no-vachieritzats ha volgut fer l'home, i quan menys s'ho esperava han sortit uns quants enemics que el volien matar a cops de llauna de petroli. Però segurament a causa d'un llamp amb què des del seu amagatall l'ha fulminat el generalíssim Vachier, s'han encès les llaunes de petroli i el pobre sentinella ha quedat voltat de flames. Aleshores el guardia urbà ha telefonat als bombers dient-los que anessin tot a apagar foc a l'altre cap de Barcelona, i ell se n'ha emportat el xofer cap al quartel·lillo. — *Associated Press.*

EL SR. GOVERNADOR NO INTERVE

Plaça de Palau, 16. — Consultat el governador de Barcelona, ha dit que per ara no intervernia en la guerra vachi-taxista, perquè no l'afecta, ja que ell té cotxe particular a més del del Govern civil. — *Fabra.* (segueix a la pàg. 3 col. 1)

LA GUERRA VACHI-TAXISTA

—No se què tenen aquests de la David. Els veig molt cremats...

La anormalitat del nudisme, o el nudisme de la Normal

El nostre col·lega i correligionari *El Mati*, continuant la campanya moralitzadora bellament iniciada amb el seu article «El recapte del c...» — article que nosaltres reproduïm en el nostre número anterior, ens ha revelat darrerament noves i tenebroses conxorxes nudistes. Anormalitats espaladores, les quals, per més pena, tenien lloc a una Normal. Particularitats deshonestes de la Generalitat. *El Mati*, de tot això n'explica la veritat, no direm nua, perquè al diari catòlic no s'estilen aquestes indecències, sinó vestida com cal, amb uns pantalons vells de l'amic Josep Maria Capdevila i de Balanzó, un abric desnonat d'en Carbonell i una bufanda de J. Civera i Sormani (autor d'un llibre titulat «Les meves amigues les garrofes»).

Però el pudor de les castes plomes de *El Mati* (un pudor de sagristia) els impedeix d'abocar tot el que sabem, i nosaltres, per això, hem anat a vitar el senyor Cura (*ergo*, al tantum!), per acabar d'esbrinar els fets lamentables esdevinguts a la

Generalitat, que ja han causat la mort de dues senyoretetes estudiantants, a les quals, per disposició tirànica, hom les havia obligades a rentar-se els peus, almenys una vegada al mes. Amb quin dret? Ara ho veurà el lector, junt amb d'altres abusos.

El senyor Cura estava berenant vi ranci (més ranci que els sous «apretadets» del catòlic rotatiu) i sucats, «borregos» del Sant Pare.

—Sí, senyors, sí—va dir-nos fregant-se les mans—, allò era una Babilònia: la ira de Jehová hi hauria caigut d'un dia a l'altre; sort de nosaltres! Afegirí's que els professors senyors Trigo, Rofes i Costal, no en tenien prou d'obligar les castes donzelles estudiantants a fer esport nues a pèl, sinó que àdhuc llurs pares i mares eren obligats a fer acte de presència almenys en robes menors (ací el senyor Cura es va ruboritzar). Quin abús! Una noia fou expulsada de la classe perquè el seu pare anava amb calçotets de betes. Un reverend sacerdot, que hi

tenia una neboda (què riu, pecador!), si volia entrar al gimnàs havia de penjar els hàbits als tarongers del pati dels idems. El redactor de *El Mati* que anà a fer l'enquesta, fou mesurat de cap a peus. Els botxins ni respectaren les seves vides més íntimes.

—Què ens conta!
—El que senten... Però no ho posin a *EL BE NÉGRE*.
—Paraula!
—I li van midar tot el parell...

—L'aparell?
—Què s'empatolla? Tot el parell d'orelles!... ¿Que es pensa que la gent com cal tenim certa classe de mides?

Llegiu a la segona pàgina el «Romanso del Sr. Ventosa».

Decididament, Barcelona és la ciutat de la Pau

Seguint el costum tradicional de tots els dies festius, diumenge passat el Palau de Projeccions fou cedit galantment a la colla d'energúmens de torn, que en la circumstància resultaren ésser les senyores de l'Associació Pacifista.

Tal com era de preveure, el míting a favor de la pau acabà a clatellada seca, clatellades que foren repartides profusament i equitativa entre la nombrosa i selecta concurrència.

L'esperit pacifista dels assistents no deixà d'aparèixer en cap moment. Com a prova de les disposicions fraternals dels espectadors, sols direm que hom va escoltar sense dir aquesta boca és meua, ni és teua, el bellíssim parlament de la senyora Aurora Temprana i Bertrana, la qual, per variar, va parlar dels paradisos oceànics i dels usos i costums de les illes de la Polinèsia.

—No seria pas de més que aprenguéssim d'aquells salvatges! — afirmà energicament l'Aurora Temprana i Bertrana.

I el públic, fidel a les insinuacions de l'oradora, no triguà a demostrar que els seus consells no havien caigut en el buit. Efectivament, poca estona després, quan estava en ús de la paraula la senyora Clara Campaamor, l'auditori féu sentir les interrupcions, els crits i els insults més en voga. Els pacifistes i les pacifistes s'agafaren delicadament els cabells i l'espectador imparcial tingué ocasió de veure com es feien manta cara nova. Gràcies a això, a la sortida del míting algunes de les nostres més notables feministes presentaven una cara bonica de debò.

¿Què vol més, en Domingo?

Plagiant l'avi Xena, podem dir que en Marçell Domingo, en redactar la carta adreçada al senyor Macià, tingué una hora tonta, com la té el Pare Sant, si no en té dues.

Entre altres retrets que en Domingo fa als prohoms de l'Esquerra, els diu que en exercir les funcions de govern que s'atorgaren en proclamar la República, més que a fer-se un nom, devien sacrificar el que tenien.

¿Què voldrà el senyor Domingo? ¿Li sembla que ha quedat poc sacrificat el nom dels senyors Companys, Aiguader, Casanoves, Gassol, Giralt, etc.?

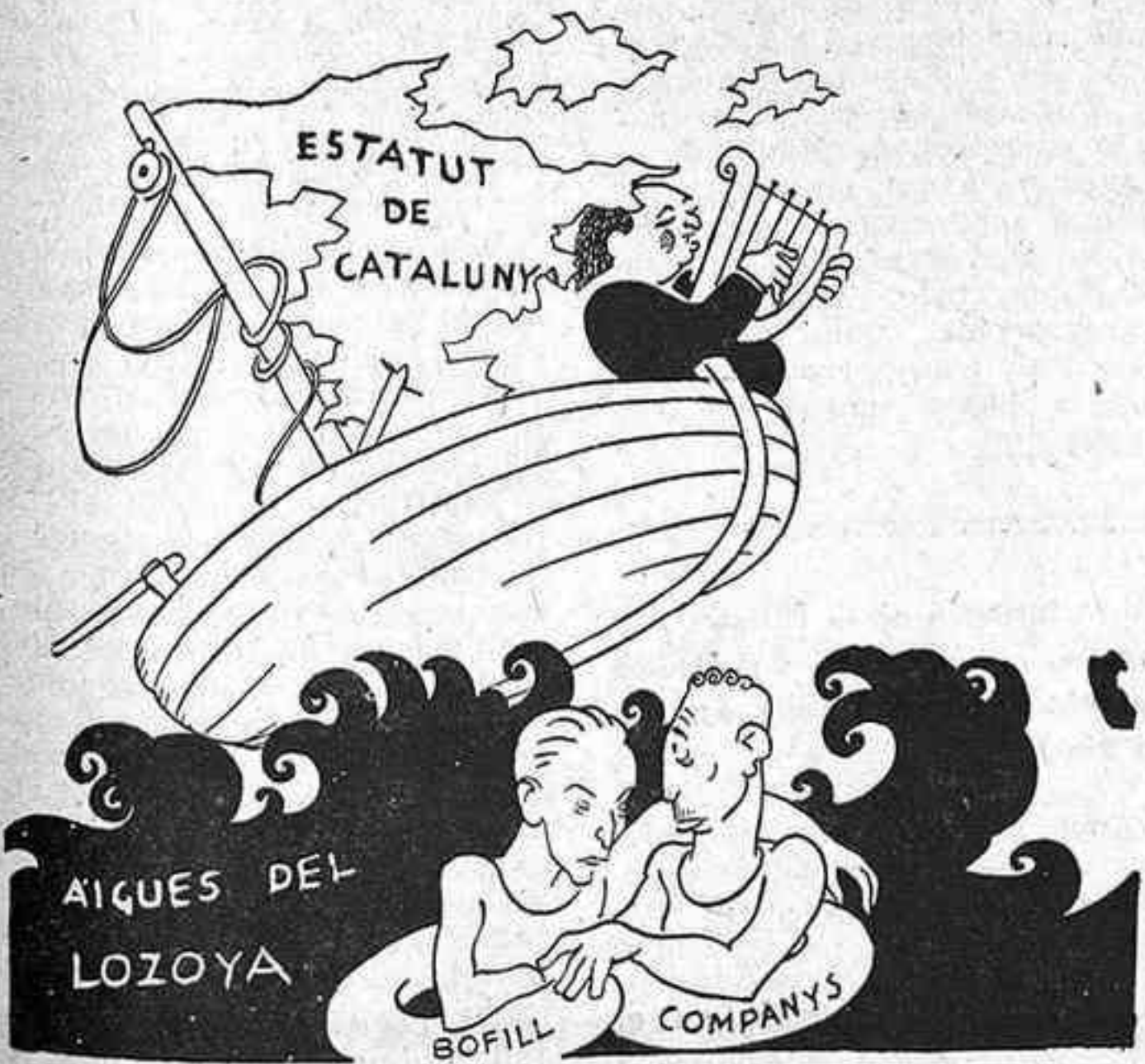
Massa clarividència

A la redacció de *Las Noticias* va presentar-se un individu que deia endevinar el passat i esdevenidor per grafologia i quiromància, i pretenia que discretament se li fes una propaganda gratuïta sota l'aspecte de simulada intervü.

Alguns dels redactors volgueren fer la prova de les seves habilitats i quedaren enormement sorpresos en veure que efectivament, epdevinava coses de manera inaudita.

Aleshores se'ls acudí fer-hi anar el gran Trabal (redactor com sabeu), i la resposta després d'examinar-lo fou quasi textualment la següent:

«Sou un home descentrat, teniu una carrera universitària per la que es necessiten aptituds que no posseïu. Això fa que dediqueu les vostres inquietuds a altres ordres de la vida d'una manera desordenada que vos conduirà al fracàs.»

—Suposo amic Bofill que mentre aquestes aigües segueixien tan esvalotades no fareu mullader.

—Sí, amic Companyys, primerament hem de provar de salvar la barca.

L'Alomar ha fet una entrada de cavall sicilià al Quirinal

Roma, 18.—L'altre dia, inesperadament, es va presentar a aquesta capital, el senyor Gabriel Alomar, ambaixador de la República Espanyola, prop del govern italià.

A l'estació a rebre'l no hi havia ningú, i li va venir d'un través de dit com no es veu obligat a portar-se ell mateix l'equipatge fins a l'hotel, perquè no hi havia ni cap moço de corda.

Cap diari no ha censurat el govern (no faltaria més) per aquesta desatenció.

La justificació dient que l'arribada del senyor Alomar havia estat anunciada tantes vegades, sense que després es confirmessin els telegrames de les agències, que aquest cop els ha agafat a tots de sorpresa.

L'endemà mateix, el nou ambaixador va comparèixer al Quirinal per presentar al rei les cartes credencials. A la cerimònia hi assistí en Mussolini, que duia el vestit de les festes, i la camisa negra, emmido-nada pel sistema del planxat alemany, que és el que gaudeix de totes les seves simpaties amb motiu d'ésser l'enemic més terrible que tenen les tintorerias franceses. També hi havia el general Balbo, que portava la barba ondulada, pel sistema Uralita canaleta.

El senyor Alomar, que també duia la camisa negra (1); pronuncià un discurs sensacional, que tractà gairebé tot d'aquells temps felïços que els espanyols dominaven els italians, cosa que als feixistes els va fer tanta gràcia com si els hi haguessin passejat una romaguera amunt i avall de l'esquena.

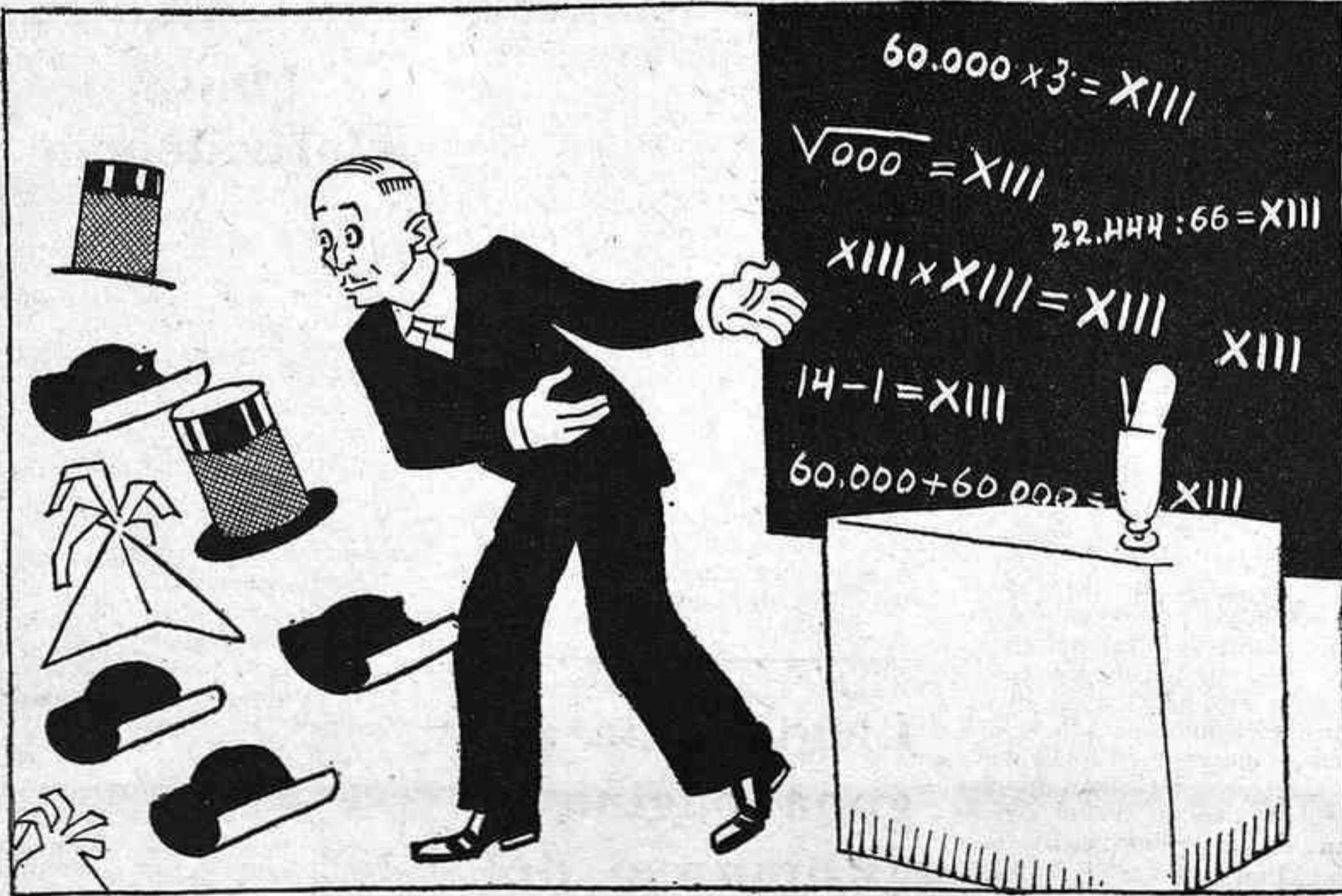
Amb tot, la impressió dominant és que, qualsevol dia, el nou ambaixador s'emboïcarà, i aleshores, tant que li ha costat de venir, encara es penedirà d'haver vingut tan aviat.—Atlante.

(1) Manca de netedat? chi lo sa!

LA BORSA & LA VIDA

COTITZACIONS	
Taxier-Vachier	M...
Ventoses i altres Adherències	XIII
Banc Giralt	0'25
Suro Cambó (Pro-nois)	
Lliga	0'10
En Maura i un llonguet	0'10
Olwers	600'—
Carril de l'Ajuntament a la Generalitat	0'24

El Carril de l'Ajuntament a la Generalitat, malgrat la baixa cotització és un bon paper, encara que molts hi facin un mal paper. Però Deu-n'hi-doret del benefici que en treuen els seus accionistes. Es creu, però, que a la llarga, no podrà sostenir-se.

VENTOSA, CONFERENCIANT

— No ens sumem a la República, per què nosaltres preferim dividir...

PRECISEM

Copiem de la informació que publica La Veu del discurs del senyor Ventosa:

El senyor Ventosa comença el seu discurs, agraint al Círcol l'amable requeriment que li dirigí, proporcionant-li l'ocasió de dirigir-se al poble espanyol, des d'una tribuna tan alta i tan reputada.

De manera que, davant la Història, el discurs del senyor Ventosa serà conegut com a fill de la reputada tribuna del Círcol de la Unió Mercantil.

NOTES DE SOCIETAT

S'anuncia per a molt aviat el matrimonial enllaç del senyor Partit Catalanista Republicà amb la senyoreta Esquerre Republicana de Catalunya.

Sembla, però, que els parents del nuvi no veuen aquest casament amb gaires bons ulls. Hi ha fins qui posa en dubte la virtut de la núvia.

Davant d'aquestes malèvols insinuacions, el nuvi ha declarat enèrgicament que ell es casa per amor i, que, fet i fet, encara que es tracti de pagar el beure, amb totes les conseqüències, no per això s'ha d'espantar, perquè ja hi està acostumat.

AHIR PER MI I AVUI PER TU

Quan es va saber oficialment que el senyor Moles, actual governador de Barcelona, havia estat nomenat substitut del senyor Anguera de Sojo, la Soli va engegar les campanes al vol i, entre altres coses que ens abstenim de reproduir, per no ofendre el pudor dels nostres lectors, va escriure que "el senyor Moles" era l'encarregat de succeir "l'Anguera".

Aquesta deferència de tracte, que més aviat afavoria al senyor Anguera que no pas a l'actual governador, no ha pas estat gaire duradora, ja que la Soli, aprofitant les comptades vegades que els guàrdies d'assalt es descuiden de recollir-los l'edició abans de posar-la a la venda, s'esbrava dient cosetes "al Moles", que pels de la Fai ja ha perdut la categoria de senyor.

Felicitem efusivament al senyor governador per l'alt honor que això representa.

EL SENYOR MOLES, POETA

El governador de Barcelona, en els dies, ja llunyans de la seva joventut, havia tingut afició a fer versos, que és una desgràcia com qualsevol altra, i a la qual tots hi estem exposats.

La seva afició, pel que sembla, li va durar de gran, i encara actualment, de tant en tant, escriu alguna que altra composicóneteta.

D'ell són els següents versos que copiem d'un àlbum d'autògrafs, d'una gentil senyoreta:

La noia ben educada val per dues.

Si a més és ponderada per vint-i-dues.

I si sap ésser callada, per dos-centes vint-i-dues.

Sembla que el senyor Moles, quan va haver escrit aquesta sentència en va quedar tan engrascat, que se la va aprendre

ROMANSO DEL SR. VENTOSA

El senyor Ventosa va callà el dotze d'abril, ell callava i s'hi pensava fent el mussol per París.

¿Què pensa el senyor Ventosa, què pensa, que està tan trist?

Les noies més delicades ve el volen entretenir, li fan allò que sol fer-se als senyors de compromís.

—No em facin res, senyorettes, que em penso el que tinc de dir, si d'un cas obro la boca, serà per fer-me'n un tip;

el socialista Cordero no picarà més panís, i el pobre Alcalá Zamora s'amagarà sota el llit.

Mentre rumia la mostra, rep un propi de Madrid, perquè vagi a la tribuna del «Casino Mercantil».

Tribuna tan reputada el té tot enllaminat; ell que fica a la maleta la camisa de dormir,

se'n va a l'estació de premsa i agafa el tren de les sis. Els jesuïtes d'Hendaya, tan bon punt l'han vist venir, li regalen entre dotze un tros de guix beneit,

perquè escrigui a la pissarra del «Casino Mercantil» unes sumes i unes restes que facin esferèir.

Quan arriba a la tribuna hi ha molt públic reunit, tothom s'apreta i s'ofega per escoltar el que ha de dir, i es desmaiïn tretze monges i quatre guàrdies civils.

Ell davant de l'auditori espera el moment precís que l'aparell de la ràdio tingui ben posat el fil.

Quan té el fil a punt de solfa agafa el guix amb els dits, beu tres glops d'aigua amb «bolado» s'eixuga el bigoti i diu:

«Señoras y caballeros, abans del dotze d'abril, todas las hijas del pueblo podien pescar marit,

siempre ens quedava un duo pel que pugúis convenir; el rei ens pagava el cine, lligàvem, si era precís, los perros amb llonganisses, tothom vivia tranquil, trobaves un «gentilhombre» per anà a picar-ne cinc; un reverend t'absolvía si havies fet corre els dits,

I allà en Cambó i don Alfonso, en un piset de París, tot llegint els comentaris de la premsa de la nit,

—Noi, aquest Ventosa, perquè ha cobrat violí, porser n'ha fet un gra massa i ens posa en un compromís.

Ai, Ventosa, que ets tanoca, ves qui ens ho havia de dir!

i a «La Veu de Catalunya» es deia en un gran escrit que el senyor Joan Ventosa era un ministre tan fi.

Señoras y caballeros, des del catorze d'abril, el pobre espanyol no menja res que li faci profit;

«las madres» i els dignes «padres» tan robats, tan perseguits, van ensenyant les misèries per las calles de Madrid.

Si en Carner sabés d'Hisenda podríem aconseguir que el que costa tres pessetes només en costés que sis,

però com que ell i l'Azaña cobren del senyó Stalin, resulta que tres pessetes ja no són ni tres ni sis, com ho demostren les sumes i això que vaig escrivint.

Señoras y caballeros, abans del dotze d'abril tothom vestia amb decència, però amb el càlcul precís, de tants milions a la dreta, tants a l'esquerra i al mig,

i amb la crisi de les banques i la crisi dels teixits, hi ha un vint per cent de maristes i un deu de càrrecs passius;

que per portar samarreta l'hauran de robà al veí. L'anarquista de Terrassa, junt amb el jove Lluhi,

posa amb els béns eclesiàstics una tenda d'explosius. I totes aquestes coses, jo i en Cambó les vam dir,

tots aquests mals vam preveure, i ara és l'hora que ho patim. Callar fóra covardia,

i allí on m'estava m'estic, complint com a patriota i monàrquic decidit.»

Després d'aquestes paraules, van aplaudir des dels llims, i uns congregants i uns bautilis i uns jaumins conills porquins varen cantar quatre notes de la marxa dels cabrits.

I allà en Cambó i don Alfonso, en un piset de París, tot llegint els comentaris de la premsa de la nit,

—Noi, aquest Ventosa, perquè ha cobrat violí, porser n'ha fet un gra massa i ens posa en un compromís.

Ai, Ventosa, que ets tanoca, ves qui ens ho havia de dir!

no ha estat atracat cap automòbil, ni particular ni de lloguer, en l'esmentada carretera, i això fa que els turistes estrangers no sentin cap interès per visitar aquest lloc que tan justa fama havia conquerit.

És de creure que les autoritats s'ocuparan d'aquesta qüestió, fent cas de la nostra atinada advertència, i no esperaran que el Patronat Nacional de Turisme, per tal de tornar a la carretera de Montcada la importància que tenia, es vegi obligat a carregar el seu pressupost de despeses amb la creació d'una banda d'atracsadors de guardarropa, que vinguin a substituir els que fa tants dies que no donen senyals de vida ni de mort.

(Continuació de la última columna. — N. de la R. — I si d'això no se'n diu saber compaginar ni mai)

colona, amb la temença, però, que ahir—qui sap, potser espereu un altre dilluns— el nostre collega que cultiva amb igual frenesi l'esport que la ciutadania, se'n avançés en el «bombo» merescut i tocat pel mateix Madrid, d'aquest llibre que ve a situar la figura del seu autor al lloc que li correspon avui, que no és el mateix que li correspondrà d'aquí un quant temps.

¿QUE PASSA A LA CARRETERA DE MONTCADA?

EL BE, sempre atent a vetllar pels interessos materials i morals del nostre estimat poble, es creu en el deure de cridar l'atenció de les autoritats, per tal que procurin esbrinar el fet anormal que succeeix a la carretera de Montcada.

Ja fa més de quinze dies que

Els estralls de la ploma Ens amenaça un nou llibre d'en Pac Madrid

Donem la notícia sense preparar el lector, perquè les notícies donades així és com més efecte fan: El mai prou anomenat repòrter, Paquet Madrid, prepara un nou llibre a afegir als molts que ja té publicats, preparats (és un dir) i pensats (també és un altre dir, i més gran encara).

Aquest llibre es titula —nada menys, com és capaç d'escriure el seu autor—, *Vuit mesos i un dia al govern civil de Barcelona*. El títol, com es veu, recorda una condemna judicial. Però no es deixin enganyar per les aparences. El jove i ja conegut repòrter, no se'ls va pas prendre com una condemna, aquests vuit mesos i un dia al govern civil, sinó com una ocasió de lluir d'influència, anar en auto i picar l'esquena dels senyors Pajarito i Esplà. Amb el senyor Anguera no pogué prendre's tanta franquesa i, per això hagué de dimitir el càrrec.

També cal dir— a fi que els lectors d'EL BE NEGRE siguin, com de costum, els millors informats del món— que el títol del llibre del Paquet peca, com tot el que és d'ell, d'excessivament modest. Sota una tan humil aparencia, són anys sencers de la vida barcelonina el que passarà davant dels ulls del lector incaute, perquè l'entremaliat repòrter, que des de petit ha tingut un peu en cent llocs allhora, descorre la cortina de molts fets, que els barcelonins a penes si saben d'oido. La situació privilegiada d'en Madrid, amic simultani de sindicalistes i policies, de completistes i socis de l'Equestre, del xa de Pèrsia (creu-t'ho!) i d'algun cabaretier, etc., etc., li ha permès, des de la seva més tendra edat, estar al corrent de tot i inventar-se el restant, igualment com s'ha inventat un castellà per escriure als diaris de Madrid i un català per als de Barcelona.

No són, doncs, vuit mesos i un dia que agafa el llibre d'en Madrid, sinó molt de més temps. Només hem de dir que s'hi parla, entre altres, dels següents termes: l'espionatge en temps de la guerra, quan el Madrid encara no era cèlebre i feia d'acòlit del conegut Lluís Capdevila; els atemptats sindicalistes; com Martínez Anido s'apoderà del govern civil de Barcelona; com Bertran i Musitu hagué d'anar-se'n de Barcelona; com també se n'hagué d'anar l'interfecte Madrid a París (punt controvertit i abandonat a la discussió dels homes); com escriví a La Veu i tornà a Barcelona per entrar a la Telefónica i als diaris piquiponians; com no entrà de jo a l'Exposició i renyí amb Joaquim Montaner Castañes de Villanueva de la Serena; com es rifava del baró de Viver, sense que aquest se n'adonés; com proclamà la República i s'apoderà del govern civil; el seu paper humil però eficaç de conseller dels darrers governadors... i molts altres temes que sentim moltíssim no recordar perquè, no hem llegit el llibre, que, com vostès saben, està suspès com l'espasa de Damòstenes (que diuen ell o en Pich) sobre el cap del públic, que no espera sinó que surti per no comprar-lo.

Creiem prudent avisar la durada real d'aquests vuit mesos i un dia, perquè la gent no s'esverin pensant que si el Madrid ha de fer un llibre de cada vuit mesos i un dia de la seva vida, no hi hauria fortuna per resistir-ne l'adquisició, editor que ni pagant cent pe'es per volum se n'emprenqui la publicació, ni sense-feina capaç de llegir-los tots, sense acabar que els metges no li entenguin el mal.

Feta aquesta aclaració, que no pertoca de fer a la modestia de l'autor, afegim que, amb l'estil cinematogràfic i incorrepte, que és habitual en qui de tant sortir als diaris (al Full Oficial sobretot) s'ha fet una popularitat evident en el reportatge en publicacions per a barberies i altres que s'han deixat ensarronar, Francesc Madrid ha fet un llibre que farà parlar a tots els seus amics, als quals ell encarregarà que en parlin, i que serà motiu de grans discussions, perquè els anomenats en el llibre no estan prou conformes amb el que explica l'autor, més ben documentat, és clar, que els protagonistes.

EL BE NEGRE, joïós de saludar aquesta important aportació a la biografia d'en Francesc Madrid en les seves relacions amb la història política i social contemporània, no es pot estar d'anunciar *Vuit mesos i un dia al govern civil de Bar-*

La guerra Vachi-taxista

(ve de la pàgina 1)

REFERENCIES OFICIALS

Rambra de Catalunya, 16. — A tres quarts de dotze de la nit, al quartel general de la Confederació de Taxistes Desorganitzats han facilitat referències oficials de la marxa de la gran guerra vachi-taxista.

Segons aquestes referències, hi ha hagut 342 vidres trencats, sis parafangs arrebossats, dos cotxes bolcats, un de cremat i cinquanta-tres cops de clau anglesa. Tot això, naturalment, són baixes sofertes pels no-vachieritzats, ja que el bàndol contrari, per ara no ha tingut cap més desgràcia que la d'haver confiat el comandament de les seves forces al generalíssim Vachier, que a la guerra xino-japonesa no va poder passar de «cabo furriel». — *Atlante.*

EL DIA DEL GENERALÍSSIM

Carrer de Casp, 16. — Ha estat vist un subjecte que duia un abric amb aplicacions de frivolidat i amb farbalans de pells de llonganissa. Portava perruca negra i barba blanca, però amb tot, els urbans l'han deixat circular amb tranquil·litat. Per això hom sospita que es tractava del generalíssim Vachier que anava de rigorós incògnit a visitar els ferits, i tenia por que no s'hi hagués de quedar si el trobaven les forces adversàries.

El senyor generalíssim s'ha passat el dia amagat a sota la calaixera. Ha seguit els incidents per mitjà d'un telèfon connectat amb fil directe amb la centralita única de la Confederació de Taxistes Desorganitzats. A entrada de foc ha hagut de sortir de l'amagatall perquè el jutge tenia ganes de convidar-lo a sopar i el volia observar amb un ram de flors. — *Corresponsal especial.*

UN HEROI

Diputació, 17. — Aquest matí ha estat vist un heroi. Un no-vachieritzat ha passat pel Passeig de Gràcia a vuitanta per hora. Els urbans no s'han vist en cor de detenir-lo.

Diu que han estat vistes forces del mateix bàndol acampades a l'avinguda del Tibidabo i a altres llocs apartats.

El generalíssim no ha pogut fer manifestacions perquè ha hagut d'anar a missa per celebrar la diada. — *United Press.*

MES ESCARAMUSSES

Plaça de Sant Jaume, 17. — Oficialment se sap que hi ha hagut quaranta-tres escaramusses amb la consegüent trencadissa de vidres i conducció de combatents al quartell.

He parlat amb un urbà que m'ha manifestat que mai en tota la seva vida no havia anat tant en taxi com avui. I de franc. Ell sol n'ha acompanyat sis al dipòsit. — *Corresponsal especial.*

QUE HA PASSAT?

Plaça de Catalunya, 17. — No es veu cap taxi. ¿Què ha passat? Es diu que la Confederació de Taxistes Desorganitzats s'ha espantat en veure que l'enemic resisteix, i ha emprès la retirada. També es diu que el generalíssim ha estat fet presoner pel jutge de torn, que està disposat a acabar la guerra sigui com sigui.

Els no-vachieritzats han abandonat les seves posicions a continuació de la retirada dels seus enemics.

No se sap com s'acabarà tot plegat, però de moment, l'únic que hi ha sortit perdent és el públic, que s'ha quedat sense poder presenciar l'espectacle més divertit de l'any.

Amb tot, és de creure que la guerra continuarà qualsevol moment d'aquests. — *Corresponsal.*

Ha desaparegut una menor

Reproduïm de *La Noche*: «El canònic, doctor Montagut, ha denunciat a la Policia que de su domicilio ha desaparecido una sobrina suya, de 14 años, llamada Maria Montagut.»

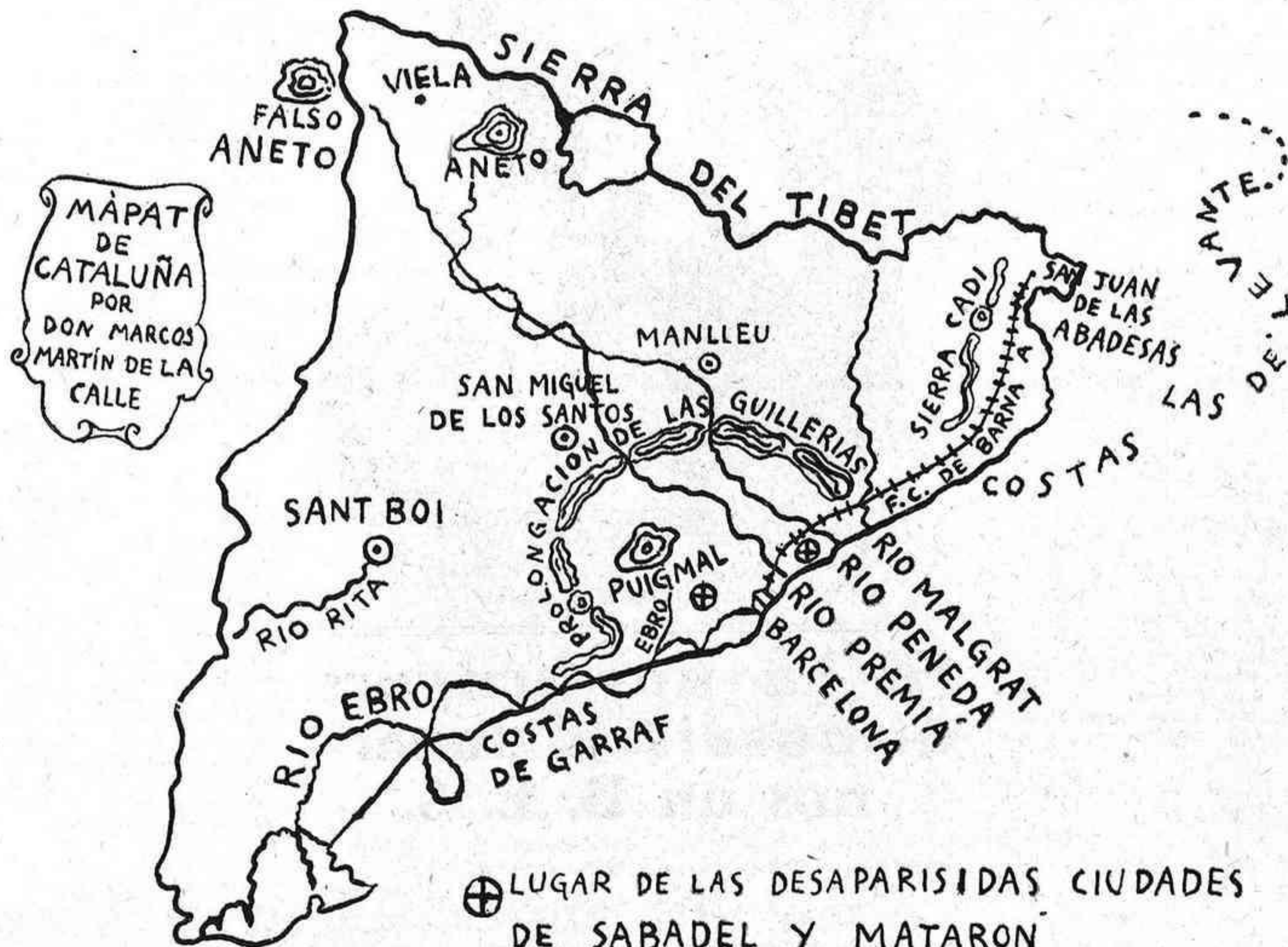
«Ignora el denunciante los motivos de la desaparición de su sobrina.»

El pare de la neboda en qüestió diu que feia d'ordinari entre dos pobles de la província de Castelló de la Plana.

De manera que la neboda del canonge, residia, pel que es veu no gaire de gust, amb el seu oncle capellà, amb llicència de l'ordinari.

COM S'ESCRIU LA GEOGRAFIA

Cinc de la dolça Catalunya, per un catedràtic de l'Institut

La darrera sessió de la National Geographic Society of America ha estat molt accidentada. Pels temes exposats a l'ordre del dia, entre els quals hi havia les «Descobertes flamants en el territori català, pel geògraf (sic) Marcos Martín de la Calle», hom presentava una discussió passional a la manera consistorial. El Be, constant informador de tota mena de recerques, no podia deixar per alt aquesta qüestió, i tot seguit envià cap a Amèrica un dels seus redactors més entesos en hidrografia, orografia i pediatría.

L'informe enviat pel nostre redactor de la darrera sessió de la Societat geogràfica americana no pot ésser més desolador. Per 53 vots a favor i 1 en contra—el de Pau Vila—s'acordà aprovar el nou pla de Catalunya presentat i descobert pel citat Marcos Martín de la Calle, catedràtic numerario de Geografia e Historia per oposició del Instituto General y Técnico de Barcelona. I, com sempre, és EL BE NEGRE, el rotatiu que té l'honor de la primera reproducció, amb drets reservats i tot.

Una vegada aprovat el nou pla de Catalunya, només falta

que sigui publicat al National Geographic Magazine, perquè es realitzi. I aleshores, valga'm Déu!—com diu don Pere Rahola—tindrem un terrabastall de rius i muntanyes que farà feredat. Perquè com que els acords de la National Geographic Society of America són inapel·lables, no ens quedarà més remei que traslladar els rius i les muntanyes a on l'expert catedràtic del nostre Institut hagi indicat.

I perquè el servei geogràfic de la Generalitat s'orienti en la feixuga tasca que aviat haurà de començar, publiquem alguns fragments de la Geografia Especial de España, per Marcos Martín de la Calle, última edició de 1931, que actualment és obra de text a l'Institut de Barcelona.

A la pàgina 127, en parlar de la província de Lleida, diu: En los puntos más culminantes del macizo septentrional se encuentran: el Aneto (sic) Monte Valier, Rouch, con los collados You y Pandis, que llegan a unirse con las sierras de Cadi y Montseny.

En la pàgina 133 parla de la província de Barcelona: Es provincia montañosa, ya que en la región septentrional se encuen-

tra recorrida por la sierra de Cadi y el macizo de Puigmal... (bufa!).

A la pàgina 134, diu... siguiendo una costa uniforme (provincia de Barcelona) en la que se encuentran las desembocaduras de los rios Besós, Malgrat y Tordera.

Entre los rios más importantes se encuentran el Peneda, Premià y otros menos importantes.

La ciutat de Barcelona està descrita amb gran estil. Pàgina 135. ...con sus grandes avenidas, entre las que se destacan la Gran Via, el paseo de Gracia, la Diagonal y otras muchas, que, recorridas constantemente y en todas direcciones (al tanto! Vachier) por tranvías, autobuses, automóviles, coches, etc., le dan el aspecto de una de las más bellas y concurridas ciudades del mundo, superada por pocas en todas las manifestaciones de la vida fabril i activa.

Entre les poblacions més importants de la província de Barcelona, cita: Granollers, próximo a las renombradas aguas de Caldas de Montbuy, Manlleu, San Miguel de los Santos, però, en canvi, deixa al tinter: Sabadell i Mataró.

A la pàg. 141 descriu l'amfiteatre romà de Tarragona: Tarragona, la antigua Tarraco de los romanos, es una de las ciudades que más vestigios guarda de su glorioso pasado, encontrándose por doquier restos, ora de aquel hermoso Capitolio edificado en lo más alto de la ciudad y rodeado de fortificaciones; ora del Anfiteatro, sitio en donde luchaban los hombres con las fieras, conservándose todavía restos del pavimento, que cuidadosamente son estudiados por los anticuarios.

Amb tot i que la inevitable reforma del nostre mapa ocasioni un cert trasbals geogràfic, comprendrà, d'altra banda, altres avantatges molt apreciats. Les colles de Sant Medí, per exemple, podran celebrar les seves fontades al bell cim del Puigmal. Els nous rius Malgrat, Peneda i Premià, són esperats amb gran impaciència. El senyor Giralt ha conferenciat amb l'illustre geògraf Martín de la Calle per aconseguir que un d'aquests rius passi per davant de les seves torres de Sant Celoni, però en Vachier s'hi ha oposat amb tota la seva energia cambriana perquè això representaria un canvi perillós de direcció.

Perquè la Lliga no s'ha declarat monàrquica

Els demagogs, obstusos, fantastes, ignorants i aficionats a la política que a aquestes altures encara no s'han donat que la nostra època viu sota del signe monetari i res més que el signe monetari, han reprès darrerament, en ocasió de la magnífica lliçó d'aritmètica que el senyor Ventosa va explicar, amb una col·lecció no desprovista d'elegància, a la reputada tribuna del Círcol de la Unió Mercantil de Madrid, han reprès, diem, els seus atacs contra la Lliga i els seus homes.

Es per això, i no per demanar-li set pessetes, com es creia ingènuament en Josep Pla, que vàrem anar a trobar el senyor Joan Ventosa i Calvell: perquè ens aclarís, multipliqués, restés, dividís i ampliés les seves lluminoses apreciacions polític-monetàries sobre la situació actual.

Ens costà una mica poder entrar a la cambra de l'Hotel on s'estatjava l'illustre polític de la Lliga. Aegut a través de la porta hi havia el conseqüent escriptor Josep Pla, el qual, ultra a la de la vigilància, es dedicava a una feina curiosa: treure llustre a les sabates del senyor Ventosa i Calvell.

—Ja ho veieu—ens va dir, amb un somriure enigmàtic.—Les coses són així perquè no poden ésser d'altra manera. Entensos?

—Entesos!

Cinc minuts després parlà-

vem amb el senyor Ventosa. Es a dir, el que parlava era ell.

—Aquesta conferència—començà—l'he donada per vàries raons. La primera, per demostrar que els republicans no em fan por...

—¿I els sis mesets d'estada a París?—vàrem interrompre.

—Que no em fan por, ara—afirmà, amb energia—. A més ¿qui li diu que jo, també, no sigui republicà?

—Ningú, efectivament.

—Doncs què es pensava?

—Qui, si no nosaltres, ha portat la República? ¿No és el que diu tothom això? Doncs els re-

publicans bé deuen ésser els que han portat la República, em penso.

De l'altra banda de la porta va sentir-se un «bravo!» estentori.

—Aquest Pla—féu en Ventosa, malhumorat—és massa entusiasta. Se l'ha de calmar.

I acompanyat el gest a la paraula, donà un altre parell de sabates al brillant escriptor empordanès. Aquest es posà a netejar-les com una fera.

—Diu que som derrotistes—continuà el senyor Ventosa.—S'equivoquen. Nosaltres no som derrotistes: som derrotats, que és molt diferent.

I sobre aquest punt, el senyor Ventosa s'allargà; s'allargà. Tragué números de la cartera, de l'armari, del calaix de la taula de nit, de dintre un parell de mitjons a mig usar, i els estengué tots damunt del llit—els números, no els mitjons.

—Què?—ens preguntà, finalment, amb aire triomfal.

—Espaterrats. L... a veure senyor Ventosa: quan fan dos i dos?

—Cinc!—digué sense dubtar. Aleshores vingué la pregunta que ens havia fet anar expressament a Madrid.

—Escolti, senyor Ventosa—vàrem dir amb l'aire més modest i insinuant d'aquest món.—Escolti... Ara, entre nosaltres, no sortirà d'aquí...

—Diguí, home, diguí!

—Va; ¿per què la Lliga no s'ha declarat, francament, monàrquica?

—I ara!—féu en Ventosa, escandalitzat.—La Lliga declarar-se monàrquica! ¿I per què se n'ha de declarar? ¿Que ha deixat mai d'ésser-ho, per ventura?

A l'altra banda de la porta, Josep Pla trallejava, emocionat, els primers compassos de la marxa reial.

...Era al caure la tarda d'un dia madrileny...—que diria en Massip.

«Levántate Fra Brunet, que Giralt fe ha perdonado»

«Cregui'm—ens ha declarat en Giralt sortint de l'Assemblea del dia 16—, cregui'm, avui és el dia més feliç de la meua vida, després de la meua primera... afirmació viril. En Bofill i Mates ha estat espantant: és clar que amb allò de l'afer Bloch apretava com un titó; però, en canvi, quina manera d'elogiar a en Macià! M'ha fet saltar les llàgrimes dels ulls! Caratsus, i quina eloqüència! D'això en dic jo parlar fi i hermos! De seguida li he perdonat les al·lusions a la meua planxa financera; perquè el que és un servidor, abans que ministre de Finances sóc home de cor; que és com han d'ésser els homes, què carai!»

«I, vaja, posat a perdonar, també perdono en Brunet: punxa molt, aquest mano: però, al fons, m'és simpàtic: de vegades el veig pel Lyon d'or que pren cafè, i de bona gana el convidaria a copa i puro; perquè jo sóc així, què dimoni!, puc ésser una olla financera. Però el Ser Supremo m'ha fet cordial i trempat i enemic de crear-me enemistats amb ningú. Tot m'és pàtria i tothom bon company.»

—Però i aquell article *De qué entraña os hizo Dios, víboras!*, tan violent?

—Estigui ben segur que el vaig escriure rient per sota el nas i fument-me'n de la virolla. Una cosa o altra havia de dir, si tant m'apretaven! Oh!, i escrivint al «Progreso», que si no esgaripe...! Quin món de mones!

—Vostè és un entusiasta, doncs, de l'Estatut?

—Ja veurà, no sé quin carai de pressa hi ha... però jo, sap?, quan tothom s'engresca, també m'engresco i segueixo; i... embolica que fa fort! Aquest sempre ha estat el meu lema.

—I de Finances?

—Jo, bé, i vostè?

La majoria clandestina de Cala Ciutat efectua una brillant retirada

Urgent (rebut amb endarreriment de cinc dies, per avaries de la vara de l'Alcalde, Dr. Vinater).

—Posats en l'alternativa de votar la pròpia condemna o manifestar-se decididament partidaris de laborar a quatre genives per Catalunya, els prohoms de l'Esquerra no han vacil·lat. Dignament, plens de serenitat han emigrat del saló de sessions. No esqueia a llur modestia proclamar tan alt la intenció que tenen de no abandonar Catalunya ni a trets.

La retirada, sota el foc del reaccionari enemic, emparat per aquella força que dóna l'inferioritat numèrica, ha estat molt ordenada; no cal lamentar cap baixa: només una vaixa, naturalment, del Sr. Vachier, el qual a hores d'ara es troba en un estat lleugerament post-cadavèric.

El jove i ja dissortat cadàver ha estat dut al dipòsit municipal d'automòbils.

El cas de la «Soli»

El dimarts, pels seus pecats, recullen la «Soli».

El dimecres, pels seus defectes, recullen la «Soli».

El dijous, pels seus Moscos, recullen la «Soli».

El divendres, com pot comprendre's, recullen la «Soli».

El dissabte, per bon recapte, recullen la «Soli».

El diumenge patrons menja—recullen la «Soli».

El dilluns prop sortiria, sinó que no n'és dia.

LA LLIGA ORGANITZA UNA SECCIÓ FEMENINA

—Diu que li ha sortit tan bon parifí a la noia?
—Sí filla, sí. L'hem fet socia de la Lliga.

MOLT

Gran èxit de públic al Circ Barcelonès amb l'Harry Flemming i el seu espectacle — 40 artistes blancs, 40, sota les ordres d'un negre.

Ha plogut molt des dels temps de l'esclavitud.

L'espectacle de Harry Flemming té el defecte de que l'hauria pogut presentar igualment vint anys enrera, i els senyors de 1912 l'haurien trobat molt del dia.

Harry Flemming, però, a més a més de la seva afició a l'arqueologia, no dissimula un cert penxant per l'humorisme. Veieu si no: presenta una orquestra argentina, que no és orquestra ni argentina i que, per acabar-ho d'adobar, no toca tangos. Presenta, després, una orquestra de jazz que no toca ni jazz ni els tangos que s'ha oblidat l'orquestra anterior. Toca, així sí, el pas doble de Marcial Lalanda, el Danubi Blau i Les cloches de Corneville. Fou una llàstima que s'oblidessin d'executar La mort de l'escolà.

Harry Flemming té, no obstant, el mèrit d'èsser un animador extraordinari: arriba a fer el miracle de fer-nos semblar divertit un espectacle de tercera categoria. De totes maneres no pot aconseguir que quan surten uns artistes de debò — els clowns Waldor et Wigor — el públic no s'adoni de que tota la barri barreja anterior no els arriba ni a la sola de la sabata.

En Pep Vinyes, després d'haver assassinat brillantment a la Rose Marie, fa uns anys, al Tivoli, ara acaba de matar amb no menys contundència el pobre Paganini.

En Pep Vinyes és aquell actor i director que un dia parlava de decorats esterilitzats. Ara, deixant la esterilització de banda, ha presentat Paganini amb tots els trucs i tota la modernitat que havia aconseguit el teatre... fins l'any 1888.

La música de Franz Lehár és molt bonica. Fins, en alguns moments, arriba a ofegar

la hiper-super mala sombra d'en Pep Vinyes.

No es pot demanar més a una partitura!

Sembla que a darrera hora la senyora Maria Lluïsa Rodríguez ha renunciat a formar companyia i que potser es contractarà en algun teatre de Madrid.

Vaja!...

Finalment en Santpere s'ha sortit amb la seva de presentar un vodevil sonor.

La música li ha posat l'Alfons Roure i la lletra, com de costum, li posaran els actors de l'Espanyol.

Si l'obra no agrada, en Santpere, que s'hi juga el tot per tot, està disposat a prendre determinacions més desesperades. Fins i tot a tornar a fer teatre.

Ens diuen que el senyor Jordi Canigó, menys conegut pel nom de Salvador Bonavia està si em caso no em caso amb una bella i jove actriu del Teatre Romea.

Apa, amic Bonavia, un cop de cap! No tot han d'ésser ombres per als infants...

La ex-companyia catalana del Novetats ha debutat al Teatre Talia.

I si els diem que ha anat bastanta gent a veure-la, no es enganayarem.

Paraula!

Misteri! Misteri! Misteri! El dia que més poc s'ho pensin, els donarem una notícia com un cove.

No ho fem aquesta setmana perquè la prudència, de tant en tant, encara ens aconsella.

O si no, ja ho sentirán a dir.

Misteri! Misteri! Misteri!

L'Enriqueta Torres ha estrenat, a Figueres, uns drames com una casa, originals, respectivament, dels senyors Puig Pujades i Ramon Vinyes.

Aquests drames que, com tots els bons drames que s'escriuen a Catalunya, havien dormit el son dels justos pels calaixos de les empreses, han hagut de presentar-se davant del públic en les pitjors condicions. Molts passatges estaven menjats per les rates i, altres estaven indecorosament arnats.

En una penya d'amics es parlava d'un projecte teatral del senyor Francesc Madrid.

Com sia que un dels presents dubtés de la realització de l'esmentat projecte, un altre, amic íntim, per cert, de l'home del qual es parlava, va afirmar:

—Sí, home, sí! En Paquito és capaç d'això i de molt més.

Al cabaret Excelsior — finalment! — han fet reformes. I que no s'hi han posat per poc.

Les reformes més visibles, de moment, són que la senyora Carlota s'ha canviat de taula — aquella taula on venia seient feia vint anys — i que com a ballari ha estat contractat el venerable Simarra, la reparació del qual ens ha fet recordar, amb les llàgrimes als ulls, tendres escenes de la nostra primeríssima i ja llunyana joventut.

CRİPTOGRAFIA

En una llista de les personalitats que, per a ús particular, i públic quan s'escau tenir una lletra més enrevessada, no hi podia mancar de cap de les maneres l'ex-ministre d'Economia en Lluís Nicolau d'Oliver.

De lletra dolenta, però, no en té pas qui vol, i el que denunciem el fet no vol pas dir que denunciem res de censurable, almenys per qui gaudeix del privilegi d'escriure-ho sense haver-se de sotmetre a la tortura de desxifrar-ho. Una lletra dolenta pot treure de molts compromisos. Així ho creia el senyor Nicolau en contestar una carta en què el senyor Ramon d'Alòs s'escriu amb d i no amb t) li demanava alguna cosa que no feia al cas. En Nicolau medità una estona i, veient que no en podia sortir, agafà un paper amb el membre del ministeri, hi féu uns arabescos inintel·ligibles, sense significat i sense cap intenció bona ni dolenta, firmà i féu tirar la resposta al correu.

El senyor Ramon d'Alòs (ull, linotipista, d'Alòs s'escriu amb d i no amb t) rebé la carta, l'obrí, mirà la signatura i es disposà a llegir el que el ministre li deia. Sí, sí! Quina lletra que té aquest home!, exclamà. Mirà la carta del dret, del revés, a contrallum, i res. L'agafà, se la ficà a la cartera i l'endemà la portà a en Duran i Sampere, director de l'Arxiu Històric de la ciutat. Si s'hagués tractat d'un metge, hauria anat a consultar un farmacèutic; però com que no es tractava d'un metge no era pas tan talòs (ull, linotipista, talòs s'escriu amb t i no amb d) d'anar a trobar un farmacèutic, i com que el remitent era un helenista, era millor anar a trobar un arxiver. I hi anà. I el miraculós del cas és que el ministre rebé una amable carta de regreïament! — Què dimoni li devia contestar! — exclamava, preocupadíssim el ministre. I com que no n'havia tret còpia, haurà d'esperar, per a saber-ho, a que la seva carta sigui arxivada, i ell, també criptògraf notable, la pugui desxifrar.

L'home que juga a "veure venir"

Hi ha uns senyors disposats a donar-nos un B. E. S.

Ens juguem qualsevol cosa (precisament dos llucos de palangre) que no hi ha ni dos lectors que coneguim la notícia que avui ens proposem d'embombar.

EL BE NEGRE, que, ultra el seu cos material, té un cos de redactors que ho sap tot, que ho veu tot i que és pertot arreu, i que, naturalment (com diria l'extima oradora Maria Teresa Gibert) no es pot callar res, té l'altíssim honor d'ésser el primer BE rotatiu que dona la veu d'alarma.

Com anunciem, dones, més amunt, hi ha uns senyors disposats a donar-nos un B. E. S. i anem a demostrar-ho passi el que passi i caigui qui caigui, que deia el traficant en llaua senyor Roc Boronat i Llauna.

Aquests senyors, segons tenim entès, i ho tenim ben entès, són uns «hombres» (com ells mateixos fan saber en un prospecte-manifest que veurà llum aquest any de gràcia de 1932, ple d'un estil de dècima de sereno, encara que traduït a la més clàssica prosa, i que nosaltres ens havem procurat pels mitjans més il·legals possibles) són uns «hombres», dones, «libres de tot do peccado», que ens volen fer feliços amb un simple i llarguíssim B. E. S.

Ja saben el que es fan, ja, aquests senyors! Que no? Mirin. Ara les dones podran votar, oi? Doncs, si hi ha un estol de senyors immaculats que ofereixen un B. E. S. per programa, quantes galtes, quants llavis, quants colls, quants clatellats gentils (Senyor! Senyor!) no trobaran per a disposar-lo?

Aquests senyors del B. E. S. tenen, a més, solucions per a tots els problemes i qüestions i plets que ens afecten o ens poden afectar avui o demà, o bé demà passat.

Això del B. E. S., però, és l'esquer. Després del B. E. S. tothom ja sap on es pot arribar. Ho sabem nosaltres els moralistes i ho saben tots els poca-vergonyes, posem per exemple. I, naturalment, ho sa-

ben també els que editaran el prospecte del B. E. S.

Dintre el B. E. S. (no volem fer-los patir més) hi ha, però, el «Bloque Económico Social», que si les coses van com cal esperar, farà tronar i ploure, encara que sempre dintre les més elementals regles de la urbanitat, la moral i els bons costums. Serà, doncs, un B. E. S. com el que els pares donen als fills, o bé els fills als pares: mai, mai (jamai, gosariem dir) un B. E. S. provocatiu i incitant.

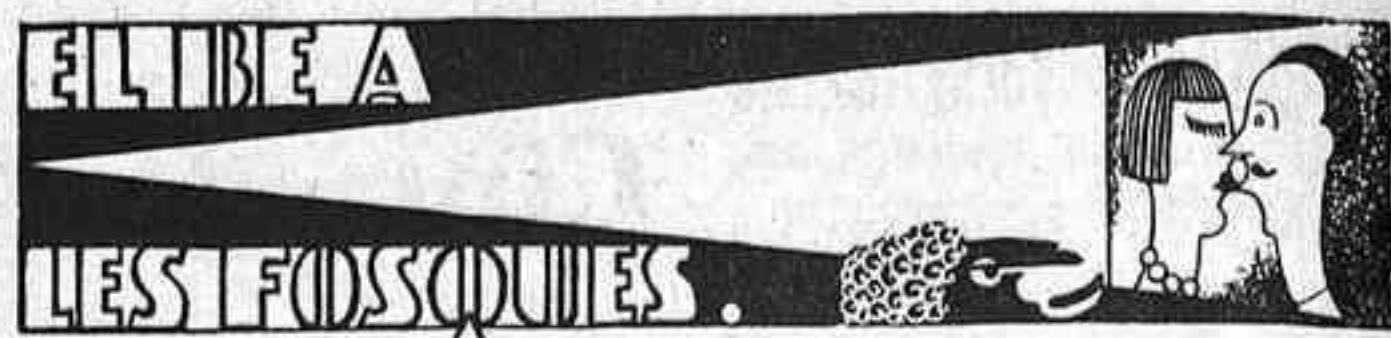
No és endebades que el prospecte començarà així: «Es lema obligado que los componentes del «Bloque Económico-Social» obren siempre inspirados en el sentimiento de nobleza, firmeza y democracia; es decir, no ser unos imitadores o seguidores políticos y sociales falsos e inobles de de (tartamuts també?) intrigas y abandono que han llevado a la nación al descrédito, con los agravantes de una desorientación y desconfianza económica-financiera y depreciación de nuestra moneda, que a todos por igual perjudica.»

De totes maneres, el B. E. S. tindrà més d'un lema (un per cada dia i un per les festes grosses), perquè el manifest que s'està imprimint dirà, per acabar:

«Nuestro lema será FE, UNIÓN, JUSTICIA Y PROGRESO.»

Les noves doctrines dels homes del B. E. S. seran defensades en mitjans, conferències, escrits, en el Parlament, etcètera, etc., llocs que fins ara han estado absorbidors per la política seca (????????!!!!!!).

No cal dir com EL BE NEGRE es «regossitxa» — com dirien a La Humanitat — d'aquests esdeveniments polític-amoroso-social i com posa les seves planes (bon paper, bona tinta, etc.) a la disposició d'aquests homes sense pecat, per a tot allò que convingui, adhuc per a ésser l'òrgan del B. E. S., com ho ha estat fins ara de totes les nobles i justes causes.

Avis a les empreses:

Hem rebut una carta — va de debò — signada per seixanta dos (62) lectors d'El Be Negre, en la qual, entre altres coses amables, ens donen les gràcies per haver-los recomanat el film *Su hombre*. Diuen que sense la nostra advertència aquest excellent film se'ls hauria escapat per la manera gairebé clandestina com va presentar-lo la «Cinac». (Textual).

Gràcies als simpàtics comunicants. Decididament, els aficionats al cinema fan bé de refer-se a EL BE NEGRE. Amb això demostren que són tan intel·ligents com nosaltres, que és tot el que es pot arribar a dir d'una persona. (I que en som de jovesos!)

«Roda el món i torna al Born.»

Excellent. Però encara que rodés el món, no tornis al Borneo, i qui diu al Borneo, diu *Al Este del Borneo*.

Perquè en l'any de gràcia de 1932 al Coliseum han tingut la barra d'estrenar un film designat amb el nom de *Al este del Borneo*, del qual, per entendre'ns de seguida, només direm... que és tan dolent com qualsevol pel·lícula d'en Mojica!!!

Quan escrivim aquestes ratlles, el Coliseum encara no ha estat incendiat.

En canvi — en canvi — quin gran film aquest *M del senyor Fritz Lang!*

Pel nostre gust, és la millor obra de l'autor de *Metropolis* i dels *Nibelungs*: la més cinematogràfica — cinema pur —, la més intel·ligent. Tots els elements d'aquest film — que, al nostre entendre, marca una data en la història del cinema — us diuen alguna cosa a la vostra sensibilitat. No hi ha res gratuït, res per què sí...

Llàstima que l'escena final (és, realment, la que va posar-hi Fritz Lang?) sigui equivocada. Però, vaja, hom està tan agraït del bell film que acaba de veure, que està disposat a perdonar-ho tot.

El títol de *Gordas y flacas* era per esverar a qualsevol però, això no obstant, varem anar a l'*Urquinaona* (diguem-ho, ara que ve a tomb: el millor cinema que tenim) i no ens en vàrem penedir.

Gordas y flacas és una comèdia excellent, que per primera vegada ens mostra tot el valor d'aquesta vella actriu, Marie Dresler, tan popular als Estats Units.

Consti que les millors escenes d'aquest film no són pas aquelles on es treu partit de les pallassades tipus pel·lícula còmica 1922.

No hem guanyat per sorpreses, aquesta setmana. Teniem les nostres raons per maliciar-nos d'un film de Lawrence Tibbet (recordeu aquella llaua que es deia *La cançió de la estepa*?) i ens hem trobat que la seva darrera pel·lícula, *El fill pròdig* és una obra divertida, original, del millor humor, i d'una coupe, molt intel·ligent, plena d'imprevist.

A remarcar, les escenes dels negres, que recorden *Alheuia*, i totes les intervencions d'aquell excellent actor còmic que fa el paper de vagabund distingit.

Per explicar la bona impressió que ens ha fet *El fill pròdig*, s'ha de dir que les poques cançons que hi canta Lawrence

ce Tibbet són la part menys important del film.

La *Taqi-meca*, que, no sabem ben bé perquè, va presentar Palestra, és un d'aquests films francesos, pobres i alegres, que fan passar bé l'estona.

Molt influenciat de René Clair.

Més val així, oi?

Des de fa uns dies, la revista *Paramount* és explicada en castellà. El senyor encarregat d'*explicar-la* és un «humorista» sudamericà de la pitjor mena.

Si les coses han de seguir així, preferim que ens l'expliquin en rus. Sempre tindrem el consol de no entendre-la.

Recordem aquella Revista *Pathé del es imparcial*, lo *re tolo y lo sabe todo*? Doncs ja ha tornat a treure el nas.

Els anys no passen, per la Revista *Pathé*. És tan dolenta i tan poc interessant com abans de la guerra.

Segueix la ratxa d'èxits del senyor Bertran de Quintana

El dia 25 d'agost publicàvem això que segueix:

UN EXIT PERSONAL DEL SENYOR BERTRAN DE QUINTANA

La gran sort que els homes de la República toquen de peus a terra que, si no, no sabem pas an anirien a parar. Citarem, per exemple, el cas dels famosos robaris dels *Hotels de la Plaça d'Espanya*.

L'anterior Ajuntament, amb aquell afany de grandeses tan característic dels darrers puntals de la Monarquia, havia valorat els objectes i materials extrets dels esmentats hotels, en 1.400.000 pessetes. La gran sort que l'expedient a cursar en virtut de la denúncia que va fer-se ha caigut en mans del valent regidor, senyor Bertran de Quintana, el qual, com tothom sap, s'ha especialitzat heroicament en projectar una llum netament revolucionària sobre tots els assumptes foscos i tènols.

El senyor Bertran de Quintana, amb un esperit d'economia que tots els ciutadans dignes d'aquest nom sabran agrair, ha declarat en el seu informe que el desaparegut als *Hotels de la Plaça d'Espanya* no val un milió 400.000 pessetes, tal com s'havia dit capriciosament, sinó 12.000 i encara gràcies.

I finalment, cal sortir al pas de les solapades al·lusions a què es lliuren alguns mal intencionats, pel fet, tan natural amb aquestes calor, que l'afer estigui encallat al jutjat. Aquesta lleugera paratització no és deguda a altra cosa que el senyor Bertran de Quintana, no content encara del seu informe i sempre disposat a superar-se, està mirant de descobrir si les 12.000 pessetes poden rebajar-se fins a 470, el qual, dit sigui confidencialment, sembla que és el veritable valor dels quatre estris que varen desaparèixer en els *Hotels de l'Exposició*.

Si no fos que es tracta d'un fet universalment conegut, tornariem a repetir-ho: EL BE, és el periòdic més ben informat del món.

Els nostres sectors, ben segur que recordaran l'adjunt solt, corresponent al número 10 aparegut en 25 d'agost de 1931. Doncs bé, els fets tornen a donar-nos la raó: Els materials escamotejats, als hotels de la Plaça d'Espanya, no valen més de 470 pessetes.

Hi ha dit ben clar el senyor Bertran de Quintana, en la darrera sessió municipal celebrada dimecres, a més ho ha dit en veritat, i no per fer quedar bé al BE com a algun mal intencionat ha volgut suposar.

Es dones endebades, que el dictamen torni a Responsabilitats. El nostre amic s'oposaria heroicament a que l'Ajuntament s'enriquisi d'una manera il·lícita, amb els diners dels pobres dictadoretas.

SOLIDARIDAD OBRERA

ELS NOUS LECTORS FANATICS DE LA «SOLI», ACAPAREN LES EDICIONS

Correspondència

606-914.—Doncs anirà. Gràcies.

Jinjoan.—Ho passarem a en Castanyers per si li agrada.

Baldwin.—Ens agradeu perquè sou home de bones intencions. No ens podriem veure un dia?

Quirze Safaja.—Mirarem d'aprofitar-ho.

Nillivell.—Hem estat sis hores per a treure l'aigua clara del vostre pseudònim. I sembla que encara no hem aconseguit...

Jovenic.—Home, home!...

Be-lac.—Contentíssims que aquesta glossopeda no hagi estat res.